

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 18

Redakčná poznámka Nasledujúci text je úplným slovenským prekladom historického vystúpenia Dr. Petra Davida Betera. Jeho tvrdenia o tajných vojenských operáciách, jadrových zbraniach, spravodajských službách, politike a zdravotných či radiačných udalostiach predstavujú autorov dobový výklad a nie sú tu prezentované ako nezávisle overené fakty.

Úvod Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 20. novembra 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 18.

Keď k vám dnes hovorím, čoraz viac sa približujeme k tomu, že nás pohltnú zlo, ktoré pred dvoma generáciami vypustila úzko prepojená sieť správcov nadácií. Pod falošným plášťom filantropie, údajne pre dobro iných, v skutočnosti spustili dlhodobé programy navrhnuté tak, aby všetko uchvátili pre seba.

Tvrdili, že v mene slobody zlepšujú vzdelávanie, no v skutočnosti začali vzdelanie nahrádzať indoktrináciou v prospech kolektivismu. A hoci sa vykresľovali ako bojovníci za mier, viedli svet do jednej vojny za druhou na ceste k svojej verzii „mieru“ – teda k všemocnej SVETOVEJ VLÁDE, ktorú by sami ovládali.

Zaslepení nenásytnou túžbou po moci nevideli, že otvárajú Pandorinu skrinku a uvádzajú do pohybu sily, ktoré sa napokon ukážu ako neovládateľné. Až nedávno, keď sa rýchlo približuje katastrofa, sa túto skutočnosť začali uvedomovať aj dnešní nástupcovia pôvodných správcov – príliš neskoro na to, aby znovu získali kontrolu. Úplnú katastrofu teraz môže odvrátiť iba pravda rozšírená široko-ďaleko.

Pred dvoma rokmi sa Spojené štáty americké prepadli za okraj ničivého hospodárskeho kolapsu v dôsledku úmyselných opatrení na vytvorenie „stagflácie“, ako som opísal vo svojej knihe z roku 1973 THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR (Sprisahanie proti doláru). Proces sa však počas pádu zastavil, pretože iné časti hlavného plánu na ovládnutie sveta zaostávali za harmonogramom.

Ako som podrobne vysvetlil v predchádzajúcich nahrávkach, faktory ako stále utajované škandály so zlatom a plutóniom vo Fort Knox, zvraty na Blízkom východe, zmarenie plánov CIA Indirou Gándhiovou v Indii a ďalšie udalosti spôsobovali našim neviditeľným vládcom vyše 18 mesiacov obrovské ťažkosti. Čas sa však kráti a pre tých, ktorí nás chcú zotročiť, je to otázka všetkého alebo ničoho. Spojené štáty boli teda napokon vytrhnuté zo svojej dočasnej hospodárskej opory a my pomaly, ale bezmocne padáme ako človek v nočnej more k obávannej hospodárskej depresii hlboko pod nami.

Z politického hľadiska pokračuje fantómový volebný plán, ktorý som odhalil minulý mesiac a pomocou ktorého sa Nelson Rockefeller stále plánuje stať najvyšším predstaviteľom Ameriky, zatiaľ presne podľa plánu. Dňa 2. novembra 1976 malo hlasovacie zariadenia 68 percent volebných okrskov v celej krajine, a keď sa po celej krajine zasekávali, neboli k dispozícii papierové hlasovacie lístky! V niektorých oblastiach sa stratili tisíce hlasov, zákonnosť tisícov ďalších je spochybnená a na niektorých miestach prebieha prepočítavanie. Čistým výsledkom bolo presne podľa plánu mimoriadne tesné ľudové hlasovanie a žiadne drvivé víťazstvo. Prezident Gerald Ford si myslel, že má voľby „vo vrecku“, pretože mu Nelson Rockefeller slúbil, že získa štát New York. Bolestivý výraz na Fordovej tvári, keď jeho manželka 3. novembra predniesla vyhlásenie o uznaní porážky, však nebol ničím v porovnaní so šokom, ktorý čaká Jimmyho Cartera, ak uspeje plán, ktorý teraz prebieha. Kým sa pripravuje scéna na hospodárske a politické otrasy v Amerike, čoraz viac sa približujeme k vojne a k „vyhláseniu národného núdzového stavu“, ktoré by mohlo znamenať koniec našich slobôd; a nebezpečná spravodajská medzera vytvorená Henrym Kissingerom pretrváva.

Keď som minulý mesiac, 26. októbra, nahrával mesačný AUDIO LIST č. 17, spomenul som, že Sovietsky zväz už vedel, kde sa v Severnom mori nachádza naša stratená raketa Phoenix, ale ešte ju nevyzdvihol. Práve som sa dozvedel jej polohu a zverejnil som ju v tej nahrávke. Nasledujúci deň, 27. októbra, hneď po vydaní nahrávky, som túto informáciu odovzdal aj vojenskému spravodajstvu. V ten istý deň hovorcovia námorníctva povedali tlači, že Phoenix stále nenašli; pomocou informácií, ktoré som im poskytol, však námorníctvo raketu Phoenix 31. októbra našlo a vyzdvihlo. Vláda Spojených štátov chce, aby ste verili, že jej náhle nájdenie po mojom odhalení polohy je iba náhoda, hoci predtým námorníctvo šesť týždňov neúspešne pátralo!

Existujú aj takí, ktorí chcú, aby ste verili, že generál George S. Brown, najvyšší vojenský predstaviteľ Spojených štátov, sa so mnou 16. septembra 1976 vo svojej kancelárii v Pentagóne stretol na viac než hodinu iba z nečinnej zvedavosti. A obzvlášť veľa ľudí chce, aby ste verili, že Sovietsky zväz nemá dôvod robiť to, z čoho som ho obvinil – ukladať pod vodou odpaľované jadrové rakety do našich vlastných teritoriálnych vôd. Priatelia, nič však podľa autora nemôže byť ďalej od pravdy. To, čo Sovietsky zväz urobil a robí, je úplne logické a očakávateľné, ak sa na to pozrieme z jeho pohľadu. Ako nedávno povedala pani Margaret Thatcherová, líderka Konzervatívnej strany v Anglicku, citujem:

„Nebezpečenstvo spočíva v našom západnom sklone predpokladať, že iní ľudia uplatnia naše vlastné normy a hodnoty. Pri posudzovaní medzinárodných záležitostí nie je dôležité pozeráť sa na iné národy, akoby sme stáli v ich topánkach my, ale akoby vo svojich topánkach stáli oni.“

Ak sa pri chápaní sveta spoliehate, ako väčšina Američanov, na ovládané hlavné médiá, nikdy sa nenaučíte takto uvažovať a nemôžete dúfať, že pochopíte skutočné otázky, ktoré rozhodujú o vojenskom prežití. Takéto pochopenie je však nevyhnutné, ak máme zistiť, ako napraviť našu nebezpečnú situáciu.

Jednou organizáciou, ktorá podľa môjho názoru výborne objasňuje otázky obrany a národnej bezpečnosti, je American Security Council v Bostone vo Virgínii. Jej PSČ je 22713. Radu odporúčam ako vynikajúci zdroj informácií pre každého znepokojeného Američana.

Aby sme lepšie pochopili hrozbu, ktorej teraz čelíme, a spôsob, akým sme sa do tejto situácie dostali, budem dnes hovoriť o týchto troch témach:

Téma č. 1 - NARASTAJÚCA DISKUSIA O SOVIETSKEJ VOJENSKEJ MOCI

Téma č. 2 - PREČO SOVIETSKY ZVÄZ CHCE JADROVÚ VOJNU

Téma č. 3 - AKO VLÁDNE A TLAČOVÉ UTAJOVANIE NIČIA NAŠE ŠANCE NA MIER

Téma č. 1 - Narastajúca diskusia o sovietskej vojenskej moci Minister zahraničných vecí Henry Kissinger takmer desať rokov opakovane vyhlasoval, citujem:

„Uvoľnenie napätia alebo jadrový holokaust; tretia cesta neexistuje.“

V tomto duchu sa verejná diskusia o americko-sovietskych vzťahoch celé roky sústreďovala na údajné šťastné plody uvoľnenia napätia – rastúce oteplenie medzi Východom a Západom a podobne. V poslednom čase však nastala zlovestná zmena. Prezident Ford vyradil slovo „détente“ zo svojho aktívneho slovníka a európski i americkí lídri čoraz viac vyjadrujú obavy z biedneho stavu síl NATO.

Práve minulý týždeň vstúpili na verejnú scénu dve takzvané prestížne skupiny a rozprúdili spor o rastúcu sovietsku vojenskú moc. Najprv 11. novembra prišiel „Committee for the Present Danger“, ktorý naliehal na predpokladaného zvoleného prezidenta Cartera, aby vojenské výdavky zvýšil namiesto ich zníženia, ktoré sľuboval počas volebnej kampane. O tri dni neskôr navrhla študijná skupina financovaná Rockefellerovou nadáciou presný opak – aby sme spolu so Sovietskym zväzom uskutočnili spoločné vojenské redukcie, možno začínajúc vybranými jednostrannými škrtmi z našej strany. A varovania pokračujú!

Len pred tromi dňami zástupca Boeing Aerospace Company vypovedal pred Kongresom, že v prípade jadrovej vojny by vďaka rozsiahlym opatreniam civilnej obrany prežilo 98 % sovietskeho obyvateľstva. Spojené štáty, samozrejme, naopak nemajú žiadny program civilnej obrany hodný tohto mena. Détente očividne rýchlo mizne z oficiálnej scény. Podľa Kissingerovho vzorca to znamená, že prichádza jadrový holokaust. Odkiaľ však tento vzorec získal?

Slovo „détente“ je iba iným pomenovaním toho, čo sa začiatkom 60. rokov nazývalo „mierové spolužitie“, a Kissingerov vzorec sa prvýkrát objavil v októbri 1959 v podobe, citujem:

„Mierové spolužitie alebo jadrový holokaust – tretia cesta neexistuje.“

Rečníkom však vtedy nebol Henry Kissinger, ale Nikita Chruščov.

Myšlienka mierového spolužitia, ktorá sa neskôr zmenila na takzvané détente, sa začala pred 20 rokmi, keď Chruščov oznámil významnú novú líniu sovietskej politiky – že vojna so Západom predsa len nie je nevyhnutná, v rozpore s Leninovým učením. Jadrový vek namiesto toho vraj urobil mierové spolužitie nevyhnutným. Väčšine ľudí na Západe to znelo ako „ži a nechaj žiť“, no pre Sovietsky zväz to znamenalo iba vyhnutie sa vojne, ktorá by ho mohla zničiť. Naďalej bolo prijateľné odlamovať kúsky slobodného sveta intrigami, podvratnou činnosťou a takzvanými „vojami národného oslobodenia“, aké sa odohrali vo Vietname, Angole a inde. Sovietsky zväz sa päť rokov, od roku 1956 do roku 1961, sústreďoval na presadzovanie myšlienky mierového spolužitia, pričom mu schopne pomáhali jeho spojenci tu v Spojených štátoch.

V roku 1961 sa potom začala významná nová etapa, keď sa prezidentom Spojených štátov stal John F. Kennedy. Štátni socialisti, ktorí riadia Sovietsky zväz, boli celé desaťročia spojencami a príjemcami podpory korporátnych socialistov, ktorých kontrola nad Spojenými štátmi sa stávala čoraz úplnejšou. Konečne nastal čas spustiť ich dobre zosúladený spoločný program: úplnú diktátorskú kontrolu korporátnych socialistov nad Spojenými štátmi, postupné sovietske dobytie rozsiahlych oblastí sveta s pomocou korporátnych socialistov a napokon spoločnú nadvládu rockefellerovsko-sovietskeho spojenectva nad celým svetom.

Základom programu bolo podkopať a oslabiť silu a odhodlanie Spojených štátov, kým Sovietskemu zväzu sa umožní napredovať k bezprecedentnej svetovej moci. Komunizmus mal vyzeráť ako vlna budúcnosti, zatiaľ čo americká morálka a viera v náš slobodný vládny systém sa mali postupne rozkladať. Spojené štáty sa napokon podľa plánu mali ocitnúť v čoraz väčšom obklúčení a zraniteľnosti a stále viac krajín sa malo stať sovietskymi satelitmi za skrytej pomoci amerických korporátnych socialistov, ktorí by sa podelili o koristi. Hospodárska katastrofa, vojenská zraniteľnosť a zrútenie našej sebadôvery mali otvoriť dvere diktatúre v Amerike.

Jediný najkritickejší krok tohto dlhodobého plánu sa začal uskutočňovať v roku 1961 – postupné zastavenie kľúčových programov výskumu a vývoja budúcich vojenských technológií.

Ak výskum v určitom okamihu objaví zásadne nový koncept, obyčajne trvá 5 až 15 rokov, kým sa premení na novú operačnú technológiu. Medzitým musia prebehnúť programy vývoja,

experimentovania, hodnotenia a sériovej výroby. Rovnako, ak sa výskum a vývoj zastavia, o 5 až 15 rokov nebudete mať k dispozícii novú technológiu, ktorá by inak vznikla.

Prvé zdôvodnenia zmenšujúceho sa programu výskumu a vývoja sa opierali o nové nádeje na odzbrojenie súvisiace s novým sovietskym postojom v prospech mierového spolužitia. Neskôr, keď konflikt vo Vietname prerástol do veľkej vojny, bolo jednoduchšie vynechať dôležité položky výskumu a vývoja z už tak nafúknutého obranného rozpočtu.

Ďalšou kľúčovou súčasťou celkového plánu malo byť použitie kubánskych vojakov ako zástupných síl v sovietskych takzvaných „vojnách národného oslobodenia“ v Latinskej Amerike a inde. Invázia v Zátok svíň v roku 1961, iba niekoľko mesiacov po Kennedyho nástupe do úradu, mohla rockefellerovsko-sovietskym plánom na zvrhnutie mnohých vlád spôsobiť vážny neúspech, a preto Kennedyho poradcovia podľa autora starostlivo odvieďli od toho, aby invázia uspela.

Sovietsky zväz medzitým vytvoril dlhodobé plány, ako využiť americkú nevýhodu vo vojenskej technológii, ktorá mala byť cielene vytvorená v polovici 70. rokov. Kým náš výskum a vývoj začal upadať, ich program zrýchľoval. Keďže Sovietsky zväz presne vedel, čo môže očakávať, mohol svoj vojenský vývoj zacieliť na dosiahnutie dominantného postavenia o 15 rokov neskôr – a tento čas teraz nastal.

V roku 1962 však hazard Nikitu Chruščova takmer rozbil celý plán. Viac než rok významný americký senátor Kenneth Keating varoval, že Sovietsky zväz umiestňuje na Kube útočné jadrové rakety; vláda však jeho tvrdenia popierala rovnako presvedčivo, ako sa teraz popierajú moje tvrdenia o sovietskych podmorských raketách. Prezident Kennedy sa napokon rozhodol osobne vec preskúmať, namiesto toho, aby slepo prijal ubezpečenia poradcov, že na tom nič nie je. Zistil, že tvrdenia sú pravdivé, a vypukla kubánska raketová kríza.

Kubánska raketová kríza viedla k odstráneniu Kennedyho aj Chruščova zo scény. Ako som odhalil v mesačnom AUDIO LISTE č. 3 z augusta 1975, prezident Kennedy bol podľa autora zavraždený, pretože bol pre rockefellerovsko-sovietske spojenectvo čoraz nebezpečnejší. Do úradu nastúpil bez skutočného pochopenia reality medzinárodnej politiky, no učil sa – a rýchlo. Bolo zjavne iba otázkou času, kedy zvráti zastavenie našich kľúčových programov výskumu a vývoja. Už začal podnikáť kroky na ukončenie našej účasti vo Vietname. Odstránenie Chruščova trvalo dlhšie, pretože jeho nepriatelia v Kremli museli jeho moc opatrne oslabovať; napokon ho však zosadili za ohrozenie dlhodobého plánu dobývania nebezpečným hazardom, ktorý zlyhal.

Začiatkom 60. rokov bol v Moskve založený „Inštitút Spojených štátov amerických“, ktorý sa pripravoval na rastúce príležitosti Sovietskeho zväzu profitovať na úkor Ameriky. Tento inštitút, ktorého účelom bolo skúmať zraniteľnosti Spojených štátov, bol podľa autora založený s finančnou pomocou Rockefellerovej nadácie.

Len čo Oválnu pracovňu obsadil Lyndon Johnson, veľký plán pokračoval bez ďalších ťažkostí! Minister obrany Robert McNamara zohral mimoriadne dôležitú úlohu vo viacerých smeroch. Počas jeho pôsobenia v rokoch 1961 až 1968 mohol výskum a vývoj uskutočnený pred zastavením programov ešte prinášať ovocie. McNamara však podľa autora plnil príkazy tých, ktorí ho do funkcie dosadili, a dokázal dosiahnuť zrušenie dôležitých programov vyspelých zbraní, vyradenie mnohých obranných zariadení, fyzickú likvidáciu obrovského množstva obranného materiálu a nákladné sústredenie úsilia na neúspešné programy, ako bola viacúčelová stíhačka letectva a námorníctva F-111. Presadzoval aj pôsobivo znejúcu teóriu vedenia vojny nazvanú „odmeraná odpoveď“, ktorá zaručovala prerastanie Vietnamu do veľkej vojny tým, že bránila jednoznačným rozhodujúcim víťazstvám v bitkách. Za takúto „cennú“ službu bol McNamara odmenený funkciou prezidenta Svetovej banky. Viete si to predstaviť?

S inauguráciou prezidenta Richarda M. Nixona 20. januára 1969 naplno rozkvitla Kissingerova éra zahraničnej politiky. Kissinger bol vďaka svojmu spojeniu s Nelsonom Rockefellerom, ktoré sa začalo v roku 1955, vplyvným hlasom vo vláde už od začiatku 60. rokov. Teraz sa stal jedným z najdôležitejších rockefellerovsko-sovietskych agentov vo vláde Spojených štátov! Podľa osnov dlhodobého plánu sa preslávil ako architekt takzvaného détente a takmer doslovne opakoval Chruščovov starý vzorec – „mierové spolužitie alebo jadrový holokaust“.

V roku 1972 vstúpilo détente do novej fázy. Prezident Nixon v máji toho roka v Moskve podpísal dohodu SALT I. Sovietsky zväz zároveň spustil rozsiahly program civilnej obrany, ktorý až v poslednom čase začal priťahovať pozornosť. Sovieti videli, že sa rýchlo blíži dlho očakávaná príležitosť predbehnúť Spojené štáty. V tom istom roku 1972 sa takzvané détente rozšírilo aj na Červenú Čínu. Kissinger zohral ústrednú úlohu aj v tomto vývoji; namiesto podpory skutočného mieru však podľa autora premárnil jedinečnú príležitosť na slobodu pre štvrtinu svetového obyvateľstva – a možno aj na mier pre celý svet.

To, čo vám teraz poviem, je prísne tajné a odhaľujem to po prvý raz.

Pred niekoľkými rokmi istý medzinárodný podnikateľ, ktorého nazvem „Smith“, práve predával veľkú európsku banku, keď ho oslovil Číňan s obchodným návrhom zahrňajúcim čínskeho generála vo výslužbe, ktorého nazvem „Lee“. Lee v skorších revolučných časoch veľmi dobre poznal Čankajška aj Mao Ce-tunga a stále mal blízko k šiestim regionálnym vojenským veliteľom v Červenej Číne, ktorí boli podľa autora vo všetkých smeroch skutočne protisovietski. Po nepokojoch v Červenej Číne v roku 1957 a neskôr boli títo velitelia úplne rozčarovaní a znechutení Maovým programom používania mladých výtržníkov na terorizovanie a vraždenie každého podozrivého z odporu proti jeho diktátorským a represívnym programom. Maov eufemizmus „kultúrna revolúcia“ pre tieto bezohľadné metódy ohýbania ľudu podľa svojej vôle na nich nezapôsobil. Spojili sa s Leem a zisťovali, či by mohli získať americkú podporu, keby sa rozhodli Maa zvrhnúť a založiť republiku s obvyklou parlamentnou formou vlády. Ľudia uprednostňujúci istotu socializmu by smeli žiť v komúnach, vláda by však pre krajinu ako celok podporovala systém slobodného trhu.

Generál Lee prostredníctvom ministerstva zahraničných vecí Spojených štátov zariadil vyslanie poslov cez bambusovú oponu, aby vykonali potrebné prípravy. Niekoľko na ministerstve však informáciu prezradil predstaviteľom Červenej Číny a všetkých poslov rýchlo zadržali a usmrtili. Generál Lee napriek tomu pokračoval. Požiadal pána Smitha, či by mohol zabezpečiť vysielacie zariadenie, ktoré by celej Červenej Číne oznámilo, čo sa deje, prečo armáda považuje za nevyhnutné zvrhnúť Maa a aká forma vlády vznikne. Smith súhlasil, že sa spojí s niektorými najvyššími predstaviteľmi americkej vlády blízky prezidentovi. Lee však zdôraznil, že musí obísť Henryho Kissingera a dostať sa iba k Nixonovi, pretože nedôveroval Kissingerovi ani nikomu inému na ministerstve zahraničných vecí. Kontakty sa uskutočnili, no člen inej agentúry sa nešťastnou náhodou dopyčul o pláne a informoval prezidenta Nixona v Kissingerovej prítomnosti. Takmer okamžite sa zriadila tajná Kissingerova návšteva Číny a stretnutie s Maom.

Na tomto stretnutí Kissinger podľa autora informoval Maa, že ho zvrhne vojenský prevrat, ak jeho režim nezačne spolupracovať s tými, ktorí majú v Spojených štátoch skutočnú moc. Na zatraktívnenie dohody pre Maa sa uzavreli tajné dohody o budúcom smerovaní amerických vzťahov s Čínskou republikou na Taiwane. Výsledkom stretnutia bola pingpongová diplomacia, Nixonova vrcholná návšteva Pekingu vo februári 1972 a takzvané détente medzi Červenou Čínou a Spojenými štátmi. Maova tvrdá diktatúra nad Červenou Čínou sa na oplátku znovu zabezpečila. Červená Čína tak mala zostať kontrolovateľnou hrozbou pre Sovietsky zväz. Keď bola akákoľvek skutočná hrozba zo smeru Červenej Číny odstránená, rockefellerovsko-sovietsky plán pokračoval.

Helsinská dohoda dala minulý rok Sovietskemu zväzu v podstate to, čo chcel 20 rokov – potvrdenie jeho výbojov vo východnej Európe. Tým, že sme uväzneným krajinám za železnou oponou naznačili, že ich považujeme za súčasť sovietskej sféry, znižujeme ich sklon povstať v prípade vojny. Západné krídlo Sovietskeho zväzu sa tak stalo oveľa bezpečnejším.

V uplynulých rokoch krajiny čoraz rýchlejšie padali do sovietskej sféry, pričom sa o nadvládu nad nimi potajomky delili ich spojenci – korporátni socialisti v Amerike. Úpadok vojenskej moci Spojených štátov a rýchlo rastúca hrozba zo Sovietskeho zväzu sa zároveň stali príliš zjavnými na ďalšie utajovanie. Aj táto etapa bola podľa autora predvídaná a naplánovaná.

Všetky hospodárske, politické a vojenské faktory majú viesť k „vyhláseniu národného núdzového stavu“ v Amerike, k diktatúre a vojne!

Ukázalo sa však, že v balíčku rozdanom Rockefellerovým impériom pri jeho skrytej spolupráci so Sovietskym zväzom je strašný žolík. Nadchádzajúca vojna – PRVÁ JADROVÁ VOJNA vedená najmä na americkej pôde – mala byť úhladne obmedzená a kontrolovaná pomocou „jadrovej bezpečnej zóny“ vyhradenej pre sovietskych spojencov v Amerike, ako som odhalil v mesačnom AUDIO LISTE č. 12 minulý máj. Sovietsky zväz však celé mesiace manévruje, aby v tejto kritickej fáze rastúcej zraniteľnosti Ameriky uskutočnil zradu. Chce si všetko uchvátiť pre seba.

Téma č. 2 – Prečo Sovietsky zväz chce jadrovú vojnu Americká strategická obrana sa mnoho rokov opiera o koncepciu nazvanú „vzájomne zaručené zničenie“ – Mutual Assured Destruction alebo MAD. Myšlienkou je, že ak Sovietsky zväz alebo Spojené štáty zaútočia jadrovými zbraňami na druhú stranu, obeť útoku bude schopná útočníka na oplátku zničiť. Terčmi tejto koncepcie navyše nie sú vojenské ciele, napríklad nepriateľské raketové zariadenia, ale mestá. Útok medzikontinentálnymi balistickými raketami by za týchto podmienok mal iba jediný základný účel – zabiť desiatky miliónov nevinných civilistov. To je takzvaná „rovnováha strachu“, o ktorej často počúvame.

Hitler počas druhej svetovej vojny použil proti civilnému obyvateľstvu Anglicka lietajúce bomby V-1 a rakety V-2 presne týmto spôsobom namiesto útokov na vojenské ciele, pretože dúfal, že Anglicko terorom prinúti ku kapitulácii. Ako všetci vieme, nefungovalo to. Briti sa naučili ukrývať v protiletECKÝCH krytoch a znášať civilné obete a škody, pričom zároveň zdvojnásobili úsilie vo vojenských zariadeniach, aby Hitlerovi zasadili významnejšie údery.

Stratégia vzájomného teroru MAD nie je ničím iným než verziou techniky z jadrového veku, ktorá sa už pred vyše 30 rokmi ukázala ako zbytočná. Nespočetnekrát sme počuli, citujem: „To posledné, čo by Sovietsky zväz kedy chcel, je jadrová výmena so Spojenými štátmi.“ Ak tomuto upokojujúcemu výroku veríte, vedie vás k prijatiu nerozumnej obrannej doktríny MAD. Výrok je však podľa autora nesprávny. Chruščovovo oznámenie z roku 1956, že totálna vojna so Západom predsa len nie je nevyhnutná, pôsobilo ako odmietnutie základnej leninskej zásady, no nebolo ním. Bol to iba začiatok premysleného 20-ročného manévru, ktorý nás mal prinútiť polaviť v ostražitosti, aby bol Sovietsky zväz pripravený zvíťaziť, keď napokon príde nevyhnutný úplný konflikt.

História sa opakuje. Koncom 30. rokov mnohí ľudia chybné verili, že Hitler v skutočnosti nechce vojnu, ale je ochotný ju riskovať, aby získal ústupky. Ústupky teda robili s predstavou, že tak vojne zabránia. Až príliš neskoro pochopili, že Hitler bol odhodlaný dosiahnuť vojnu tak či onak.

Sovietsky zväz bol v minulosti mimoriadne opatrný, keď sa pohyboval na hranici možnej jadrovej vojny, ale iba dovtedy, kým bol vojensky znevýhodnený. Sovieti sa teraz po prvý raz dostávajú do úplne novej situácie, v ktorej ich vojenská moc nemá konkurenciu. Pri rýchlom kolapse slobodných vlád po celom svete sa celkový „pomer síl“, ako ho nazývajú, posúva v prospech Sovietskeho zväzu. Sovietsky zväz je

teraz vojenskou mocnosťou č. 1 a Spojené štáty č. 2 - takáto situácia nikdy predtým neexistovala.

Nastal čas, aby Sovietsi využili svoju výhodu v snahe ovládnuť svet. Trvalá hrozba Červenej Číny sa často s nádejou spomína ako významný faktor, ktorý má tlmieť sovietske úvahy o veľkej vojne proti nám; aj to je však podľa autora omyl. Sovietsky strach z Červenej Číny ich namiesto brzdenia ženie vpred. Červená Čína sa teraz opiera o Spojené štáty; keby však Sovietsi vyradili Spojené štáty mohutným úderom skôr, než by Čína dokázala situáciu využiť, Čína by zostala izolovaná. Nemala by inú možnosť než urovnať vzťahy so Sovietskym zväzom a spolupracovať prinajmenšom v praktických otázkach. Po porážke Spojených štátov a opätovnom spojení dvoch komunistických supervelmocí by už osud zvyšku sveta nebol otáznym. Ako som teda uviedol v mesačnom AUDIO LISTE č. 15: ak padneme my, padne svet; a to je základ sovietskej stratégie.

Sovietsky zväz teda podľa autora chce jadrovú vojnu so Spojenými štátmi, pokiaľ je pripravený prežiť ju so stratami obmedzenými na prijateľnú úroveň a pokiaľ možno Spojené štáty v tomto procese zničiť ako vojenského súpera. Sovietski vládcovia dôrazne nepovažujú jadrovú vojnu iba za neželaný dôsledok konfrontácie, hoci my máme sklon takto o nej uvažovať. Pre nich je vojna vrátane jadrovej vojny nástrojom dobývania, ktorý treba použiť vždy, keď je to výhodné.

Ludia sa pýtali: Prečo by Sovietsky zväz ukladal podmorské rakety do našich vôd, keď už má medzikontinentálne rakety, raketonosné ponorky a podobne? Aj niektorí predstavitelia, ktorí o sovietskych raketách vedia, kladú túto otázku v rôznych podobách ako dymovú clonu na vyvolanie pochybností. Keď však pochopíte základný sovietsky pohľad, ktorý som opísal, dôvody ukladania podmorských rakiet sa chápajú oveľa ľahšie.

Podmorské rakety predovšetkým predstavujú schopnosť prvého úderu Sovietskeho zväzu - sú sústredené na vojenské ciele. Konkrétne majú jediným náhlým prekvapivým úderom bez varovania zničiť naše námorné základne, hlavné prístavy a značnú časť námornej flotily. Tento druh prvého úderu sa výrazne líši od bežne diskutovaných, bol by však mimoriadne účinný. Predstavte si rozhodnutie, ktorému by americký prezident čelil bezprostredne po náhlom sovietskom útoku podmorskými raketami, po ktorom by nasledovalo ultimátum na kapituláciu! Americké námorné sily na moriach po celom svete by síce zostali nezasiahnuté a naše raketonosné ponorky by mohli Sovietskemu zväzu ušetriť nepríjemný úder. K dispozícii na odpálenie by možno zostali aj naše medzikontinentálne rakety. Čo by však nasledovalo?

Škody, ktoré by sme Sovietskemu zväzu dokázali spôsobiť, by najprv obmedzili obrovské prípravy civilnej obrany, ktoré tam prebiehajú päť a viac rokov. Ak by sa prezident rozhodol pre protiútok, mohlo by zahynúť niekoľko miliónov sovietskych občanov a zničená by bola malá časť vojenských a priemyselných zariadení, ktoré sa nenachádzajú pod zemou. Prevažná väčšina sovietskeho obyvateľstva aj veľká časť vojensko-priemyselného komplexu by však náš protiútok prežili. Potom by boli opäť na rade oni.

Cena za neuposlúchnutie sovietskeho ultimáta by bola strašná. Na Spojené štáty by dopadla salva medzikontinentálnych rakiet - možno nie celá sovietska sila, ale aj tak niekoľko stoviek -, ktorá by zasiahla vojenské ciele i veľké mestá. Vďaka výstižne pomenovanej stratégii MAD, ktorú sme nasledovali, nemáme civilnú obranu a masaker by presahoval predstavivosť, najmä preto, že sovietske jadrové hlavice sú podľa autora mnohonásobne silnejšie než naše.

Naše námorné sily by rýchlo ničili sovietske protilodné strely; nemožnosť vrátiť sa do prístavov po palivo a ďalšie zbrane by spôsobila, že námorníctvo ako bojová sila postupne ochabne. Bolo by iba otázkou času, kedy by boli úplne zničené naše životne dôležité námorné obchodné trasy. Proces by možno istý čas pokračoval, no výsledok by nebol pochybný. Po počiatočnom rozhodujúcom údere

podmorskými raketami proti nášmu námorníctvu by nás Sovietsky zväz dokázal prečkať aj prekonať palebnou silou.

Tajomstvom úspechu sovietskeho plánu má byť použitie zbraňového systému, ktorý umožní úplne prekvapivý prvý úder proti nášmu námorníctvu s mimoriadne spoľahlivými výsledkami. Najväčšie možné prekvapenie by nastalo, keby námorníctvo až do okamihu odpálenia vôbec nevedelo, že rakety ležia pri našom pobreží. Práve tento moment prekvapenia mali minulé leto odstrániť moje mesačné AUDIO LISTY č. 14 a 15.

Ďalším prvkom prekvapenia je čas varovania pri skutočnom odpálení rakety. Pri medzikontinentálnych raketách môže satelitné sledovanie poskytnúť približne 20-minútové varovanie – dosť času na odpálenie vlastných rakiet v odvete, ak sa prijme také rozhodnutie. Balistické rakety odpaľované z ponoriek môžu skrátiť varovanie na niekoľko minút. Pri podmorských raketách krátkeho doletu však prakticky žiadne varovanie neexistuje, pretože musia prekonať iba malú vzdialenosť a let trvá krátko. Kým ich zachytíme a uvedieme obranu do pohotovosti, už budú vybuchovať nad cieľmi.

Existuje už iba jeden druh varovania, pravdepodobne najdôležitejší – včasné upozornenie na blížiaci sa útok prostredníctvom spravodajských kanálov a správneho čítania politického napätia. Obranné plánovanie NATO napríklad doteraz predpokladalo, že akémukoľvek sovietskemu útoku na západnú Európu bude predchádzať aspoň trojtýždňové varovanie. Aj pred útokom na Pearl Harbor pred 35 rokmi prišlo niekoľko upozornení, počnúc približne týždeň vopred; podľa autora ich však na vysokých miestach americkej vlády úmyselne zablokovali, pretože istí jednotlivci chceli zabezpečiť, aby k útoku skutočne došlo. Teraz sa šanca získať včasné varovanie pred blížiacim sa útokom znovu znižuje vďaka spravodajskej medzere vytvorenej ministrom zahraničných vecí Henrym Kissingerom!

Keď sa Sovietsky zväz rozhodne, že nastal čas zaútočiť, nemieni svoj zámer vopred signalizovať. Podmorské rakety číhajúce pozdĺž nášho pobrežia sú preň v tomto smere neoceniteľné. Jeho medzikontinentálne rakety majú príliš dlhý čas varovania a nedostatočnú presnosť a spoľahlivosť na to, aby ich sovietski vládcovia s plnou istotou použili pri celosvetovom námornom útoku typu Pearl Harbor, aký som opísal v mesačnom AUDIO LISTE č. 15. Keby na tento účel použili raketonosné ponorky a priblížili sa na krátku vzdialenosť, aby skrátili čas letu rakiet, riskovali by upozornenie nášho námorníctva nezvyčajným rozmiestnením svojich ponoriek.

Celosvetový prekvapivý útok, o akom Sovietsi údajne uvažujú, navyše závisí od súčasného úderu na všetkých miestach. To sa raketami vypustenými z mnohých ponoriek po celom svete nedosahuje ľahko; podmorské rakety sú však na prekvapivý útok ako stvorené. Neviditeľne číhajú celé dni, týždne alebo mesiace, kým ich netreba. Keď nastane čas na ich odpálenie, prípravy možno vykonať bez jediného vonkajšieho náznaku hlboko vo veliteľskom stanovišti v Sovietskom zväze. Na samotné spustenie útoku stačí z veliteľstva vyslať signál do celého sveta, zatiaľ čo pozorovateľné vojenské i ostatné činnosti Sovietskeho zväzu pokračujú normálnym spôsobom a nijako nenaznačujú blížiaci sa útok!

Keď poznáme sovietsky plán prekvapivého útoku, otázka už neznie: Prečo by ukladali tieto podmorské rakety? Otázka znie: Prečo by to neurobili?

Sovietsky zväz je podľa autora pripravený viesť vojnu s niekoľkonásobne väčšou jadrovou palebnou silou než máme my. Zároveň je pripravený prežiť takúto vojnu ako životaschopná spoločnosť so stratami obyvateľstva možno najviac 2 %. To predstavuje približne päť miliónov životov a pre vás aj pre mňa je skutočne veľmi ťažké predstaviť si úmyselné prijatie takých strát na politický účel. Pamätajte však, že sovietski vládcovia uvažujú svojím spôsobom, nie naším; a keby utrpeli takéto straty, naše vlastné by mohli predstavovať 50 až 100 miliónov!

Ak sú schopní na začiatku zneškodniť námorníctvo Spojených štátov plánovaným prekvapivým útokom, Sovietsi podľa autora veria, že v jadrovej vojne majú podľa vlastných meradiel málo čo stratiť a všetko získať. Preto má Sovietsky zväz teraz chcieť jadrovú vojnu.

Téma č. 3 – Ako vládne a tlačové utajovanie ničia naše šance na mier Od začiatku júla 1976 narúša krátkovlnnú rádiovú komunikáciu po celom svete signál, ktorý jeden rádioamatér opisuje, citujem, ako „obrovský, mimoriadne silný signál znejúci ako kotúčová píla“. Zasiahnutí nie sú iba rádioamatéri; námorné, letecké a telekomunikačné kanály sa v niektorých prípadoch stali prakticky nepoužiteľnými. Ide o drsný zvuk pulzujúci desaťkrát za sekundu, ktorý pochádza zo sovietskych vysielateľov.

Monitorovacie oddelenie Federálnej komunikačnej komisie dostalo záplavu sťažností a poslalo do Moskvy štyri sťažnosti bez akejkoľvek odpovede. Podľa Roberta Kutza, vedúceho oddelenia medzinárodných operácií FCC, je toto sovietske mlčanie veľmi nezvyčajné, citujem: „Zvyčajne veľmi dobre spolupracovali, pokiaľ na tejto situácii nie je niečo mimoriadne jedinečné.“

Priatelia, podľa autora na týchto sovietskych rádiových signáloch skutočne niečo jedinečné je. Majú to byť prenosy medzi Moskvou a sovietskymi ponorkami po celom svete pomocou pokročilého komunikačného systému, ktorý som spomenul v nedávnom mesačnom AUDIO LISTE. Nie je náhoda, že sa prvýkrát objavili začiatkom júla 1976. V tom mesiaci som po prvý raz odhalil existenciu podmorských rakiet uložených Sovietmi v amerických a kanadských teritoriálnych vodách. Nie je náhoda ani to, že podobné prenosy prvýkrát zachytili v roku 1962 počas kubánskej raketovej krízy.

Vláda tvrdí, že netuší, na čo tieto signály slúžia, ale podľa autora to vie. Signály sa majú používať na tesnú koordináciu sovietskych námorných aktivít, najmä pohybu ponoriek, pri prípravách na vojnu. Jedna lož však vedie k druhej; rovnako ako vám nehovoria o sovietskych podmorských raketách ohrozujúcich váš život a slobodu, nehovoria vám ani skutočný význam sovietskych signálov „kotúčovej píly“.

Tieto silné signály vysielajú najmenej 13 vysielateľov, ktoré sa prevažne nachádzajú na sovietskom alebo Sovietmi okupovanom území. Vysielateľ pracujú v Archangelsku, Leningrade, Moskve, Kyjeve, Odese, Gdansku, pri Bosporskom prielive, v Rostove, Minsku, Varšave, Prahe, vo východnom Berlíne a – zo všetkých miest – na jazere Loch Ness v Škótsku. Vysielateľ na Loch Ness sa podľa autora nachádza na palube malej ponorky, ktorá prenikla na severovýchodný koniec jazera kanálom spájajúcim Loch Ness so zálivom Moray Firth. Ak tam predtým prišera nebola, teraz tam určite je – vďaka Sovietskemu zväzu.

Sovietske prenosy používajú techniku známu ako „impulzná modulácia“. Každý z desiatich impulzov za sekundu znie uchu iba ako nezmyselné škripanie, v skutočnosti však podľa autora každý obsahuje prekrývajúci sa kódovaný signál. Možných kódov je nekonečne veľa a na vytvorenie zakódovaných impulzov pri vysielaní aj na ich dekódovanie pri prijímaní je potrebný počítač. Pokiaľ teda spravodajská služba nezíska podrobnosti o presnom kóde, je prakticky nemožné zachytiť a pochopiť sovietske správy ponorkám.

Pred vami sa však skrývajú ešte očividnejšie veci než záhadné sovietske signály. Viete napríklad o spoločných sovietskych a kubánskych námorných a leteckých manévroch, ktoré sa od 15. do 23. septembra 1976 konali v Karibiku a Mexickom zálive? Tieto vojnové hry využívali nielen novú sovietsku ponorkovú základňu v prístave Cienfuegos neďaleko americkej námornej stanice v zálive Guantánamo, ale aj Marianao a Havanu priamo oproti Floride! Cvičenia predstavovali jasnú hrozbu pre Panamský prieplav, Portoriko a našu základňu v zálive Guantánamo; navyše zasahovali celé pobrežie Mexického zálivu až po Galveston v Texase. Naše takzvané ministerstvo obrany však o tom nepovedalo jediné slovo a naša spiaca tlač, nasledujúca neexistujúci príklad ovládaných hlavných

médií, o tom takisto mlčala.

Od „Červeného piatka“ 1. októbra 1976 boli naši vojaci od generála Georgea S. Browna nadol umlčaní a dostali rozkaz kategoricky popierať tvrdenia o sovietskych raketách v našich vodách, ak ich niekto prinúti vyjadriť sa. Vo Washingtone, D.C., a v ďalších citlivých oblastiach medzitým prebiehajú prísne tajné cvičenia civilnej obrany iba pre najvyšších vládnych predstaviteľov, kým zvyšok obyvateľstva zostáva v nevedomosti – nielen bez ochrany, ale dokonca bez akéhokoľvek oficiálneho varovania, že vojna môže byť bezprostredná!

Posledná kvapka však prišla práve v uplynulých dňoch, priatelia. Minulý mesiac som informoval, že bezprostredne po kapitulácii prezidenta Forda pred sovietskymi požiadavkami sprostredkovanými Andrejom Gromykom počas „Červeného piatka“ vykonali sovietske ponorky pri našom východnom a západnom pobreží experiment chemickej vojny. Podľa autora uvoľnili do atmosféry oblaky rádioaktívneho plutónia, ktoré mali preniknúť do vnútrozemia a kontaminovať Spojené štáty, zatiaľ čo vláda spolupracovala tvrdením, že nás zasiahol rádioaktívny spad z čínskej jadrovej skúšky spred desiatich dní. Ako som uviedol minulý mesiac, vážnym následkom experimentálneho uvoľnenia plutónia sme sa údajne vyhli vďaka počasiu, ktoré sa nesprávalo podľa sovietskych predpovedí. Teraz sa však chystajú urobiť to znova!

V stredu 17. novembra bola oznámená veľká čínska atmosférická skúška vodíkovej bomby a okamžite nás zaplavili oznámenia, že rádioaktívny oblak dorazí na západné pobrežie iba o tri krátke dni – dnes, 20. novembra 1976. Minule tvrdili, že čínskemu oblaku trvalo prekonanie rovnakej vzdialenosti desať dní, ale podľa autora preto, že sovietske ponorky vtedy ešte neboli pripravené použiť čínsky výbuch ako krytie chemického útoku proti nám. Tentoraz sa vraj nevedia dočkať.

K poludniu včera, 19. novembra, bolo podľa autora v pravidelných rozstupoch pozdĺž západného pobrežia, približne do 35 míľ od brehu, rozmiestnených 18 sovietskych ponoriek. Nemajú byť nosičmi rakiet, ale plavidlami špeciálne vybavenými na dnešné vstrekovanie plutónia do ovzdušia. Agentúra na ochranu životného prostredia (EPA) nám hovorí, aby sme sa nebáli údajného čínskeho jadrového oblaku prechádzajúceho ponad krajinu, no podľa autora úplne spolupracuje so Sovietskym zväzom a poskytuje úplne falošné krytie sovietskeho rádioaktívneho plutóniového útoku na našu krajinu! Rádioaktivita vytvorená samotnou čínskou skúškou v skutočnosti vraj ešte neprekročila hranice Červenej Číny.

Médiá nám pripomínajú, aká hrozná môže byť prasacia chrípka, a hovoria nám aj o neuspokojivo nízkom počte oprávnených Američanov, ktorí prijímajú bezplatné vládne očkovanie. Tvrdia, že ak prasacia chrípka vypukne, môže sa šíriť ako požiar. Určité osoby vo vláde Spojených štátov pritom podľa autora spolupracujú so Sovietskym zväzom na útoku rádioaktívnym plutóniom, ktorého účinky sa pri dosiahnutí zamýšľaných dávok môžu zameniť za ťažkú „chrípku“.

Priatelia, takzvané záhadné signály zo Sovietskeho zväzu sa 2. novembra dočasne zastavili, no 10. novembra sa znovu spustili, pretože sa obnovili sovietske vojnové prípravy. Od chvíle, keď som s vami hovoril naposledy, bolo podľa autora v našich vodách uložených 36 nových rakiet navyše k tým, ktoré som spomenul minulý mesiac.

Ich polohy som nikomu neposkytol a zatiaľ to ani nemienim urobiť. Poviem vám prečo. Na jednej strane sú vo vnútri prázdnej škrupiny vlády, ktorá zostala vo Washingtone, frakcie aktívne spolupracujúce so Sovietskym zväzom. Niektorí ich členovia sú priamo sovietskymi agentmi; iní patria ku korporátno-socialistickej sieti, ktorá so Sovietmi spolupracuje na vzájomný prospech a na úkor nás ostatných. Niektorí z tejto druhej skupiny stále neveria, že už celé mesiace prebieha sovietska zrada v podobe podmorských rakiet v našich vodách. Na druhej strane je mnoho ľudí, ktorí sa poctivo snažia

sovietskej podmorskej raketovej hrozbe čeliť v rámci obmedzení, ktoré im boli uložené.

Pred 1. októbrom sa rakety odstraňovali tak, ako ich Sovietsky zväz ukladal, na základe informácií, ktoré som poskytoval generálovi Georgeovi S. Brownovi a vojenskému spravodajstvu. V tejto úlohe som pôsobil ako informačný kanál obchádzajúci spravodajskú medzeru vytvorenú Henrym Kissingerom.

Kam to však všetko vedie? Čo sa stane, ak zradcovia medzi nami budú naďalej zakrývať pravdu o sovietskych podmorských raketách a ak vlastenci v našej vláde nenájdu odvahu povedať pravdu bez ohľadu na následky? Ak bude táto situácia pokračovať, priatelia, dôjde podľa autora k TERMONUKLEÁRNEJ VOJNE a DIKTATÚRE tu v Amerike!

Ani keby námorníctvo Spojených štátov naďalej odstraňovalo sovietske rakety hneď po ich uložení – čo má od 1. októbra zakázané –, katastrofe by to nezabránilo. Sovietsky zväz dokáže ukladať rakety omnoho rýchlejšie, než ich my dokážeme odstraňovať. Informácie, ktoré som poskytoval, sa teda teraz v skutočnosti používajú iba na jediný účel – umožniť našim vodcom sledovať pravdepodobnosť útoku a minimalizovať ju dovtedy, kým nebudú pripravení utiecť a ukryť sa v 96 podzemných mestách „Federálneho relokačného oblúka“, kde prečkajú vojnu. Potom môže vojna prísť, spáliť krajinu a pohltiť náš ľud.

Prísne tajné informácie, ktoré mi moje zdroje poskytli často s nasadením vlastných životov, nie sú určené na súkromné použitie chladnokrvných zradcov a bezchrbticových vodcov americkej vlády. Ich cieľom je odhaliť pravdu ako jedínú vec, ktorá môže zabrániť vojne.

Ak vojna príde, väčšinu Američanov ničivo prekvapí. Zvrátené správanie našich verejných predstaviteľov, ktorí zneužívajú moje informácie, hrozí odsúdením miliónov z nás na jadrový holokaust. Preto je iba správne, aby zároveň odsúdili aj samých seba. Bez polôh rakiet, ktoré teraz zadržiavam, aj ich zastihne bleskový sovietsky prekvapivý útok, ktorý hrozí pohltiť nás ostatných. Milióny našich životov pre nich zjavne neznamenajú nič v porovnaní so službou Sovietskemu zväzu, ich zamestnaniami a dôchodkami. Teraz sú však spolu s nami v stávke aj ich životy. Nové informácie, od ktorých teraz závisia nielen naše, ale aj ich životy, odovzdám iba vtedy, ak bude odhalená pravda o sovietskych podmorských raketách.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Späť na obsah

<https://www.peterdavidbeter.com>

Slovenské vydanie a grafické spracovanie: Me and Zen & Colombine Michelangelo

Historický preklad zachováva tvrdenia pôvodného autora. Ich pravdivosť nie je týmto vydaním nezávisle overená.